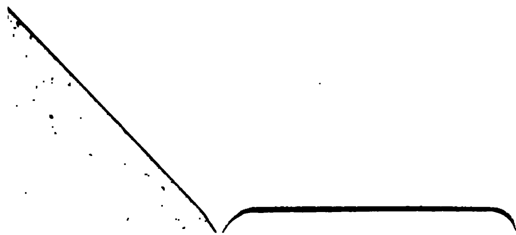

STANFORD UNIVERSITY
LIBRARIES

SMUTNÁ LÁSKA

JULIUS SKARLANDT:

SMUTNÁ LÁSKA

VERŠE

VE VELKÉM MEZIŘÍČÍ, 1904

NAKLADATELSTVÍ ALOISE ŠAŠKA KNIHTISKÁRNA

SMUTNÁ LÁSKA

(PODZIMNÍ MELODIE A FRAGMENTY)

PSÁNO 1896—1901

I.

Čekal jsem včera, jako kdys,
měsíc kdy nevyšel.
Kráčela loukou květnatou,
a já ji neslyšel!

Radostí tisíc nesla mi —
tak řekla mému Snu.
A moje touhy hořely
po tolik krásných dnů!

Kráčela, bílá, žhavý zrak.
Oh, proč mi prchla zpět!
V svém srdci slyším hořký kvést
věčného stesku květ!

II.

Les umlknul — v odlet se dali ptáci.
Své holé větve stromy rozpínají.
Pod žlutým listím stezka má se ztrácí
a oči mdle se po snivých dnech ptají.

V polích je ticho. Všecko pokosili.
Na vinici mé trpké hrozny zrají.
Na pláni ztrnulé jen suché trávy zbyly
a na pohořích šedé mlhy vlají — —

III.

Ze všeho, co v duši zpívá,
Tvoje píseň nejvíc zní.
O večerech, jak se stmívá,
o mdlé růži podzimní.

Ze všeho, co v srdci pálí,
z ran a bolů zjitřených,
všechny illuse jež skláły,
nejvíc žhne Tvůj trpký smích,

nade smrtí i nad žitím,
nad touhami svatými.
Nad sluncem i novým kvítím
tam za břehy zlatými!

IV.

Krajiny bílé ztrnuly
v studených slunce paprscích.
Kontury s nebem splynuly.
Rolniček zapad hořký smích . . .

V mrazivém větru chvějí se
zčernalé stromů haluze.
Západ jim kouzlí poslední
růžových květů illuse.

V.

Pod strání zpuchřelá chaloupka —
kolkolem zelené nivy.
Z daleka slyšet je stříbrné hlasy zvonců
pasoucího se stáda.
— — —

Slunce již zapadlo! —
Běloučká pára
jak závoj princezen
z pohádek tesklivých, zastřela obzor.
Stmívá se, stmívá . . .
— — —

Bosý pasák vesele práská,
žene již domů.
Skotačí, zpívá, frivolní písničku na rtech!
(Až sem už zapadla z dálného města!) —

Poslední červánky uhasly v daleku,
od řeky plíží se stíny . . .
V zpuchřelé chaloupce zažehli světlo.
— —
Nad strání vzchází zažloutlý měsíc.

VI.

Na Tvůj obraz luna svítí
v mé smutné síni šeré.
Jej vroubí suché, svadlé kvítí
a těžké stíny steré.

Paprsky luny, jak ruce zemřelých
pitvorně si s tváří Tvojí hrají.
A v řasách těžkých stínů ztemnělých
Tvé vlasy zlaté, vonné, vlají . . .

VII.

Jako by nad vším hrůzy sen
těžké rozestřel perutě,
dusivé mraky nad zemí
vyssátou, stojí nehnutě.

Šedivým stříbrem zalita
zamlklá chví se krajina.
Za lesy, v sinném daleku
podivné slunce shasíná.

VIII.

V Tvých očích nezřel jsem blesk
vyšlehující z žáru.

Tvé srdce na mých ňadrech
příliš zvolna bilo.

Krajina Tvé duše je smutná, zádumčivá,
zdá se, že měsíce chladná to říše.

Chtěla bys lásku subtilních princů
z pohádek z onoho světa?

Má vášeň je žhavá a krutá,
šílenství rozkoše vidět chci v hloubce Tvých zraků,
zahořet prudce v černavých tmách!

Ale z tvých plání
do mých dnů marných
svítí už sníh . . .

Hvězdné dráhy našich snů —
vím to! — se minuly!

Minuly — a vzdalují víc a více . . .

IX.

Po celou noc Sny u hlav lože bděly.
I když se hvězdy únavou již chvěly.

Tiše mne zavedly do dálných, divných světů,
a než jsem vrátil se — mé čelo plno květů.

Šly do zahrad, kde rostou růže bledé
omamných vůní, kde vše v mlze šedé.

Než luna uhasla, natrhaly jich v spěchu,
kol hlavy mojí daly, za milostného vzdechu.

Noc celou Sny u lože mého bděly. —
I když se k ránu hvězdy tiše stměly.

Pak prchly! — Jich zrádný slyším ještě smích!
V mé duši k smrti těžko z těch vůní otravných!

X.

Dnes jest tak podivný večer —
dotěrný, jízlivý chlad.
Zvetšelo všecko v mé duši,
jak bych již nebyl víc mlád!

Dívám se na obraz Krista
v záři tří ospalých svic.
Včera jsem vroucně se modlil,
dnes neznám modlitby víc!

Pod okny vítr mi kvílí,
v blízku že touhou kdos mře.
Zdá se mi, přízrak Tvůj bílý
dvéře že pootevře — — —

XI.

Víš, potkali jsme ji tehdy
na zapadlé stezce.
Byl teskný večer
a nikde ni hvězdy.

Šla lehce. Plachetka větrem jí vlála,
nebylo slyšet ni kroku.
Mstivým zrakem pohlédla na naše štěstí!
Přešla, zmizela . . .

Pak vyšla luna — kouzelná princezna.
Tiše nás opředla modravým závojem
a zachmuřila se.

. . . .

Cesta se stáčela klikatě k řece
jez kde svou tesklivou hučel si píseň.
Cosi nás táhlo přistoupit blíže,
dívat se do vln . . .

Tam dole, na břehu, někdo tak zoufale plakal!

XII.

Má krásko bledá,
čarovná tváři,
srdce tě hledá
v lilijí záři!

Byl to den bílý,
dlouhý, ach, dlouhý,
když se v nás slily
dávné ty touhy!

Noc byla kalná,
žhavá a děsná,
vášeň tvá palná
když tryskla ze sna . . .

Teď klečíš v chrámě
přečasto, sama!
(Pekelné bráně
propadlé drama!)

Má krásko bledá,
čarovná tváři,
duše tě hledá
v lilijí záři . . .

XIII.

Hluboké lesy, tajemné lesy
s chatrčí pustou uprostřed!
Šel k Vám můj panic, s růžemi v líci,
vrátil se chorý, k smrti bled!

Nepřejde slovo přes jeho rety,
milenky úsměv odmítá.
V spanilém čele vryty má vrásky,
na skráních stříbro prokmítá . . .

Lavička prázdna v kostele hradním.
Po boku meč již rezaví.
Ach, modré oči, ty dobré oči
mnoho ví, nic však nepraví . . .

Hluboké lesy, tajemné lesy,
vzaly jste duši ze zlata!
U vás teď klečí, o světě neví,
řetězy z květů sepjata . . .

XIV.

V dálkách rudé slunce dohořívá —
v srdce mé se těžký snáší žal . . .
V duši kdosi nepoznaný zpívá
píseň lesů, opuštěných skal.

V dálkách bledé slunce dohořívá . . .
V azuru již luna počla plát!
Ve mně všechno zvolna, tiše stlívá. —
Květen můj — ach, smutný listopad . . .!

V dálkách bledá záře dohořívá,
píseň pohřební již slyším znít . . .
Tuším, jak se mi Smrt v oči dívá.
Nech mne, drahá, o mém skonu snít!

XV.

Nebe je plno mračen
a mlha padá níž.
Na duši mojí leží
mdlá, nevýslovná tíž.

Dny plné beznaděje
táhnou jak poutníci,
s rukama sepjatýma,
slzící, prosící . . .

Tak jdou zmíravým krokem
jak mračna nad hlavou.
Oh, kdy se vrátí zase
s nadějí záplavou?

XVI.

Mé noci jasné,
proč jsem Vás ztratil?
Smutek mne vede.
Sám jsem se vrátil!

Z dalekých krajů
pohádek sladkých,
v zpuchřelém člunu
nadějí vratkých!

Princezna krásná
bloudila se mnou.
Noc byla jasná,
teď je tak temnou!

Princezna bledá
prchla mi v dáli!
Mně zbyly jenom
těžké, ach, žaly! —

XVII.

Do samoty mých mdlých a roztesknělých dní
jsi přišla Ty, má duše zářící,
ve zraku planoucím dvé žhavých pochodní,
by utišily smutky plačící.

Dlouho již čekal jsem a marně v touhách prah',
Tvou písní vítěznou bych k šílení se zpil!
Tvůj úsměv záhadný jsem v hořkých spatřil snách,
v nichž plamen touhy marně živořil . . .

Do samoty mých mdlých a beznadějných dní
teď přišla Jsi, má duše zářící!
Ve zraku planoucím dvé žhavých pochodní
askese modlu vzdorně pálící!

XVIII.

Na pláni choré stromy ční,
ač jinde všecko v květu.
Oblaka černá, smuteční,
s vysoka klnou světu.

Chtěla by bíti zběsile
do kraje svými blesky.
V růže i lilje ztepilé,
jež umírají stesky.

Je mrtva pláň. Je dusný klid.
A v duši všecko mrazí.
Oblaka černá chtěla bít!
A zvolna v dál se plazí . . .

XIX.

Pohleď, jak dnes luna nemocná je, bledá —
jak se šedá pára z plání k nebi zvedá!

Kol nás vše tak divné, zesmutnělé, teskné,
jak ta hláď jezerní, v dáli jež se leskne!

Zakletý kraj! Dumy nad ním visí,
starou bolest v duši znovu jítří, křísí,

z jisker vydoutnalých nové zdýmá žáry.
Pojď, má duše, odtud, zde Smrt zatkla spáry!

XX.

Nad protější strání
zlatý měsíc vyšel.
Je to stará báje —
možná, žes ji slyšel!

Bloudila tam dívka
a s ní laně čtyři.
A za nimi tiše
létli netopýři . . .

V komůrce mé smutno,
nerozeznáš tváře.
Volal jsem na dívku,
by mi dala záře.

Usmála se. Měsíc
rukou s nebe sňala.
A hned zlatá koule
v okénku mém stála!
— —

Teď se na mne šklebí
se svraskalou lebí
tulák, den co den.

A mně nelze spáti!
Co chvíli se vrátí.
Musím v pole, ven . . .

XXI.

Ční bílý zámek z háje cypřiší
a zlatý měsíc v okna jeho plaje.
V zapadlém, smutném parku zátiší
Aeola harfa snivou píseň hraje.

Čarovná kněžna vzbudila se ze sna
a v roztoužení vchází na pavlán.
V daleku svítí jezerní pláň teskná
a noc je plna zádumčivých hran.

Ční bílý zámek z háje cypřiší
a bledý rytíř v dálce marně touží.
Čarovná paní vzdechů neslyší
— —
Teď měsíc zhas. Stíny se zvolna dlouží . . .

XXII.

Kraj zasmušil se v podvečerní chvíli.
Dnes červánky Tvých vlasů nepozlatí!
Půjdeme tiše, v sebe zaujati,
až z mraků vypluje luny člun bílý.

Dnes „Anděl Páně“ ze zapadlé vísky
ku zbožné modlitbě Tě neuchvátí.
Mé srdce vezmi! Budeme se smáti.
Den zvolna umírá a večer je tak blízký . . .

XXIII.

Zda vzpomínáš na rozkošné ty chvíle
v dny májové — tam na pokraji lesa?
V mé duši zní tvé ztichlé: miláčku!
a srdce pěje píseň radosti!

V tvých vlasech růže voněly tak prudce,
tvá ruka v mé se chvěla tušením.
Oh, vím! Tvé oči pověděly všecko,
když večer krásný smutně umíral . . !

XXIV.

Má duše, jak jsi krásná,
tklivá, v smutku bledém —
s mdlou tváří kolem hlavy
a s bolestným svým hledem . . .

Vím, rozkoš, již jsi milovala,
vzdornou rukou
daleko poslala jsi —
a teď zmíráš mukou . . .

Šla rozkoš Tvá.
Šla cudně, v písních violy
do noci rozmarné,
kde rány nebolí . . .

Jen jednou ohlédla se
s vyděšenou lící
na aureolu Tvou
a na Tvou bolest mdlící!

XXV.

Jednu růži, rudou, tmavou,
v rakvi chci mít na svém čele.
S ní chci vejít v noc mdlou, tmavou
v stesku písně nedoznělé — —

Jednu růži! Víš, jak rád
viděl jsem ji v krvi plát'
na Tvých ňadrech, plných touhy,
v letní večer, snivý, dlouhý — —

Dřív, než v rakev vetknou hřeby,
dřív, než žalm kněz dozpívá,
přijď, o přijď! A k mojí lebi
slétne růže ohnivá!

XXVI.

Zapadlá komnata v prokleté ville.
Omšelé, zlaté kdys tapety.
Ve zdích jsou otvory pro rakve bílé,
milenek uschlé skelety.

Na stěně guitarra práchniví,
písní však plny jsou struny.
Kostlivec hraje tam za noci
v stříbrné záři luny . . .

XXVII.

Slyšíš? Jak kvílí píseň má
pro jeden plamen srdce Tvého
v noc tesklivou, v níž luna plá
jak fantom snu již dosněného?

(Noc vrací slova moje mdlá!)

V máj vonný vést chci duši Tvou
v jarního slunce zlatý nach . . .
a na rtech s písní mámivou,
jak tryskla ve snů vzpomínkách...

(Jen stíny černé nocí jdou!)

XXVIII.

Na pláni, tmou se plnící,
potkal jsem ženu plačící.
Truchlý byl mrtvé luny svit.
V daleku počly zvony znít . . .

Tváře jak křída — temný vlas —
šla tiše v dál, kde zela sráz.
Hučely lesy píseň tesknou,
že bílé ruce v propast klesnou!

Měsíc se chorý bázní třás',
že setlí v dešti vonný vlas.
Hvězdy se počly, lhavé, chvět,
že svadne bílé lilje květ.

Poklekla — ruce sepjala,
rty křečovitě zaťala.
Pohřební píseň zapěla.
Propast se pádem zachvěla.

Zhynula. Vítr zděšen vzkřik!
V duši mé čís' se ozval smích!
Havrani vlétli v temnou sluj.
Cítím, že zemřel Smutek můj!

XXIX.

Kdes za vsí housle ještě kvílí...
Růže mé bledé, slyšíte?
V krvavé květy rozvité
bolesti nocí smutnou šílí!

Podzimní nocí! Zasmušilou
jak sebevrahův truchlý sen.
Než smrtí vzplane nový den
v mdlé ruce s lilií míru bílou...

Ta píseň duši rve a zpíjí...!
Tryská a hasne někde v tmách. —
Ubohé srdce v mrákotách
pod ranou poslední se svíjí...!

XXX.

Jak smutný čas
jde stínů hrou,
tvář bělostnou
v tmách tuším zas.

Žeh krve zlý
jak hříchu sen.
Květ shořelý
ve slunci mdlém.

Žár zraků dvou
hle, nocí plá!
Vlas plavý vlá,
jak hvězdy mrou.

Bázlivý dech
jak slyšel bych
kdes v propastech
snů záhadných . . .

A slyším jen
vln ticha smích.
Rtů vychladlých
zmíravý sten . . !

XXXI.

Z černých mlh nám rubáš spřádá
tichá noc. A žalmy pěje.
V naše srdce stesk se vkrádá,
ruka Tvá se v mojí chvěje . . .

Tak marně zas se k bytosti Tvé sklánim,
jak somnambul svedený mrtvou lunou.
Tvé síle záhadné se sledním dechem bránim,
a přece Tě vítám srdce svého strunou . . .

Však nutno odejít! Touha tak palná
mne v jiné světy táhne!
Z dálek zazněla píseň noci žalná,
má duše po ní prahne . . .

XXXII.

Přepadla mě Tesknota — (chorá žena!)
Zavěsila se v mé rámě,
lednou rukou sáhla na mne
a tak kráčí vedle mě a neviděna!

Pomalu se vlečeme. Konec města.
Zmizeli již všichni lidé.
Kolem tma. Snad měsíc vyjde . . .
Pověz, bestie, kde k tůni cesta!

Nepovídá, tiskne víc. Hořce pláče!
Mdle se dívá do mých očí.
Přede mnou se cosi točí —
modrá bludička, hle, po bažině skáče . . .

XXXIII.

Sami jsme v kraji. Lesy už děsí.
Jediná hvězda nad námi.
Nějaká světla, v daleku, kdesi
blíží se stesku vlnami.

Už není co říci! Dávné hříchy
ztratily kouzlo bolesti.
Churavé květy vyssáté líchy
musily smutně odkvésti!

Do noci vchází Pohádka bílá, . . .
budeme tiše naslouchat . . .
Pro bratrství bídy, která zbyla,
mdlá naše srdce budou lkát!

XXXIV.

Je všechno k smíchu, mia carissima,
a přece z všeho zbyl mi jenom stesk.
A touha podivná mne časem jímá,
když slyším bouři, krvavý zřím blesk . . .

A mnoho vášní dosud v srdci dřímá.
Však den je únavný a nikde slunce zář.
Oh, zpij mne zase rtoma vášnivýma
a nech se dívat v bolestnou svou tvář!

XXXV.

Mé rozteskněné nálady,
proč přišly jste dnes ke mně?
Měsíc již zhasnul za lady
a kolem je tak temně!

Ni jedna hvězda nesvítí
a mlhy rostou výše . . .
Já chtěl bych s vámi zemříti
sám, tak neviděn a tiše . . .

Na hoboj chtěl bych slyšet lkát
nocturno beznaděje,
v života svého listopad
máj žhavý jak se směje . . .

Bludiček rej na močálech
chtěl zřít bych při svém skonu.
Za hudby rajské vábných ech
a za hlaholu zvonů.

Mé roztesknělé nálady,
kdo v duši mé vás stkal?
Měsíc již zhasnul za lady
a v srdce vchází žal . . .

XXXVI.

V stříbřité modři kraj ten sní,
od věků stejně šedivý.
Z podivných bájí svítí v něm
veliký měsíc, děsivý.

Věčného stesku mdlivá říš.
Bolestí sladkých vteřiny.
V zčernalých vod bezměrnou tiš
zářící zvou tam lekníny.

XXXVII.

Zčernalou travou
večer jde, tich,
září v kraj plavou
západ jak dých.

V očích s mlh tíhou
vlas barvy lnu
polí jde rýhou
podoben snu —

v dálku se dívá
ke hrobu dne,
slunce kde zmdlívá.
Zrak jeho žhne.

V stříbrné struny
nyně jak hrá
mdlý fantom luny,
v azur jež plá . . .

XXXVIII.

Vychladl žár a vychladlo Léto.
V krvi své tuším toužený Podzim.

— — —

Přijdeš, má milenko?

— — —

Chtěl bych mít zase bílou tvou duši,
chtěl bych zas prožít dětinná Jara, —
ale teď čekám jen tesklivý Podzim.

— — —

Přijdeš, má milenko?

— — —

Nebudu líbat víc bledé tvé tváře,
nestrhnu více tě v bouři mdlé krve —
Chci jen, bys nechala v zlaté své vlasy
z ohnivých růží vplésti si věnec!

XXXIX.

Za řekou, ve skalách, někdo se divoce smál.
Tesknila bázlivá noc, kdy se již rozední,
děsivý stín když mlhami v dálku se bral —
duše tvé stín, v krajiny polední!

Pomalu sneslo se ticho do zapadlých, bílých skal.
Pomalu únavný déšť se ze mraků na žemi lil . .
Za řekou vítr když tesknou svou písničku lkal,
a já sám, opuštěn, v krajině podivné zbyl.

XL.

Zlatá moře víc se nevlní.
Ztichla pole, všecko pokosili.
Z rána slunce oči oslní,
za polední hasne, fantom bílý . .

Unavená vším už krajina
k pohřbu svému již se připravuje.
V podzimním snu mdlivě usíná,
z vonných mlh si rubáš mlčky snuje.

XLI.

Vše rozbito a vše je ztroskotáno!
Má duše k smrti smutná je.
Kol pláče tma. A daleké je ráno.
Dnes jediná ni hvězda neplaje!

Konec se blíží. Potichu se blíží . . .
A já bych chtěl Ti tolik ještě říci!
Však čísi ruka ústa moje tíží,
a kdosi šeptá mi o stesku shaslých svící.

Zapláčí květy, jež jsme milovali,
zapláčí krajiny, v nichž bloudili jsme, zmlklí.
Zapláčí hvězdy, v jichž třpytu jsme se smáli.
— —
Dnes pro to všecko úsměv máme ztrpklý!

XLII.

Poslední červánky zmizely se střech,
v dálku zapadlo slunce.
V pokoj se vplížilo tajemné příťmí,
potichu vchází cizinec . . Večer . . .

K stisknutí podává měkkou svou ruku,
pátravě dívá se v znavené oči.
„Uspím tě šeptem svých tesklivých pohádek,“
praví a usedá ke mně.
(V krbu cos praská, v krbu cos hučí . . . . .)

Čelo své skláním na hebké rámě,
cítím, jak po tváři ruka mne hladí — —
„Uspím tě, hochu . . .“ slyším jen šeptat!

XLIII.

Zas noc jde mdlá a smutek s ní se vrací.
Sny moje žhavé s bázní usínají.
Za hvězdou hvězda v temnotách se ztrácí,
pohádkám vichru lesy naslouchají.

Kraj celý hrobem býti mně teď zdá se,
únavný den v němž tiše odpočívá,
jak noc jde mdlá a v podivné své kráse
pohřební píseň v zamyšlení zpívá . . .

XLIV.

U chladné Tvojí mrtvoly
mé sny teď všecky klečí,
a touha letí do polí
za měkkou stopou něčí,

jenž ruku dal Ti na čelo,
tak studenou a mraznou,
by srdce víc už nechtělo
pustinou bloudit prázdnou . . .

U rakve Tvé bdí černý stín,
s mdlým okem, tváří dračí!
Mé sny mu růže sypou v klín
a hořce, hořce pláčí! —

Od téhož spisovatele vyšla r. 1903 nákladem Al. Šaška ve Velkém Meziříčí **Kniha veršů.** (S předmluvou Ot. Theera. Cena 80 h. K dostání ve všech knihkupectvích.

O knize této rozepsaly se všecky přední listy české. Tak píše zejména:

„Zvon“ *(Ant. Klášterský):* Skarlandt našel si v náladové písni svou strunu a umí ji rozezvučet v lahodné a měkké tóny, které se vlichocují do duše. Ať líčí krajinu, zabírá se do vzpomínek nebo zachycuje hnutí své duše, činí tak jemně a barvami dobře volenými, tóny jeho hudebního verše jsou sice tmavého timbru, lehký opar melancholie vznáší se nad jeho písní, místy ozve se i výkřik bolesti nebo zklamání, ale vše to splývá v harmonii tichých večerů a světlých nocí...

Národní Listy *(prof. Vobornik):* ... Ptáme se, jak básník cítil a jak city svoje vyjádřil... V „Knize veršů“ zní to většinou tak opravdově a tak důsledně, že přesvědčujeme se o skutečné hloubce a ryzosti. Smutek západů, večerů, podzimu, stesk marného mládí, to je obsahem knihy. Poesie jednotná a sobě věrná. Tón časem tvrdý, ale dobré umění mají tak mnohé básně: Siesta, Píseň opuštění, Vzdech, V mrtvém kraji, Agonie atd....

„Máj“: Sladký závan tiché poesie nás opřede, osamotíme-li se s novou knihou Skarlandtovou. Je sešeřelá, místy umdlených vůní, tichá a jakoby pokorně se nabízející. Autor vodí nás tiše vyrovnanými krajinami své duše, otvírá nám své tužby, zvěstuje tajemství, smírnými náladami nás obechvívá... a ku podivu: vše je čisté, svěží, mladistvé a milé. Skarlandt vrátil se k výrazu prostému, těžce doléhajícímu svým smyslem k cítěnému dojmu, a ideově o celou řadu základních prvků rozšířil svůj myšlenkový obzor. Po básníkových „Podzimních melodiích“ (1899) a „Fragmentech“ (1901) jest „Kniha veršů“ milým návratem k přírodě.

Rozhledy: Skarlandt zachovává čistotu měkkého, plastického verše. Technické bohatství fondů jeho nedá se popříti.

Ovládá nálady tiché, tóny zvučící přidušeně pod sordinami snivosti, je poetou tesklivosti života...

„Osvěta“: ... Jiná, menší kniha lyrická vyšla o málo dříve než „Andante“ Jar. Kvapila, a dosáhla v časopisech neobyčejného, velmi povzbuzujícího přijetí. Nazývá se prostě „Kniha veršů“ a vydal ji Julius Skarlandt. Mladý básník, jehož talent již v dřívějších sbírkách byl patrný, vzbouzí novou knihou touto vlídnou pozornost kritiky...

Plzeňský Obzor: „Kniha veršů“ působí milým, uceleným dojmem. List za listem probíráme se básněmi různé intonace, zabarvenými všemi odstíny citovými. Pestrý kaleidoskop života obráží se tu v křehkých, svítivých tvarech i v zamlženém a rozplývavém tesknu. V „Knize veršů“ zní to brzy jásavě, brzy ztlumeně, konejšivě a zase skoro beznadějně. Jemně zamlžené, jako ze stříbrných vláken babího léta utkané podzimní nálady střídají se tu s jiskřivými, do široka rozevřenými pohledy jarních roztoužení a nově zrozených snění. Poesii Skarlandtovu nejlépe však zvýrazňují melancholické, jakoby flétnou do modravých měsíčních nocí lkané písně... Upřímné, neaffektované melodie Skarlandtovy dávají tušiti, že mladý básník vyzraje v umělce, jenž delikátní hru citů dovede výstižně a v nejvzdálenějších nuancích tlumočiti...

„Srdce“: Skarlandtův literární profil je dnes ustálený. Poznáte jeho básně podle toho odvrácení jich do přírody a smutku; podle nesmělé radosti, která se v nich ozve a opět odchází, nejistě a bojácně. Jsou takové jemné obraty v jeho verších, jimiž přechází radost v náhlý smutek, zamlžené končiny, kde si neodlehlejší city podávají ruce. Skarlandt je básníkem zardělého jitra, soumraku a noci, básníkem stínů. Sklání se k přeludům, bolestným i utišujícím... Ze všech těch hojných veršů, které otiskl po časopisech, vybral pro „Knihu veršů“ několik těch nejsilnějších...

„Hlas Národa“: ... Je to třetí kniha mladého autora, známého čtenářům našeho listu z přečetných veršů, uveřejňovaných v „Nedělních Listech“. Se sympathickým tónem a lahodou jeho veršů setkají se čtenáři naši i v této sbírce...

Oprava.

Na	str.	54.	1. ř.	shora	místo	Žčernalou	čti Zčernalou.
„	„	55.	2. ř.	„	„	nyně	„ nyvě.

3 6105 039 088 369

